

Difondre la bona notícia depèn de més que de setanta-dos

Dia rere dia, ens sentim aclaparats per tota mena d'informacions que ens arriben per les vies més diverses. Malauradament, són les que denominaríem com a 'males notícies' les que s'imposen en el nostre imaginari mental i fan que la nostra percepció del món sigui encara més fatalista del que podria semblar. Un home de ciència afirmava que "els fets són els fets i la realitat n'és la percepció". Doncs això, la percepció d'una realitat envaïda per fets i dades que no conviden precisament a l'optimisme. Un polític europeu amb reputació d'estadista va dir, ja fa algunes dècades, que l'optimista veia una oportunitat en tota calamitat i que, el pessimista, el que veia en cada oportunitat era una calamitat. Inclús des de certs àmbits periodístics, sembla que una bona notícia ja no valgui la pena de ser anunciada perquè, des del punt de vista del seu impacte aporta, més aviat, poca cosa. Allò de que 'la millor notícia és que no hi hagi notícia' potser aniria per aquí. Que un esdeveniment no sigui notícia sembla que, per ell mateix, ja és prou positiu perquè si no s'ha donat a conèixer vol dir que, com a mínim, no és prou dolent perquè se sàpiga. Però és clar, el preu que paguem per això és molt alt perquè vol dir que el bé tampoc el difonem.

A l'Evangeli d'aquest diumenge ens narra que Jesús, ja en el seu temps, envià a setanta-dos a escampar la bona notícia, a portar la pau a les cases que visitessin. Fent el salt a l'actualitat, possiblement també aquest sigui un missatge que ens interpel·la a cadascú per ser els portadors d'una bona notícia i d'una pau tan difícils de trobar si només parem atenció a aquella part de la realitat que ha estat efectivament publicada.

D.P.